

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De lamentabile ac sempiterno Inferorum cruciatu. Capvt XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

in hac valle miseriæ versaris, vbi prospera
uerfis, risus lachrymis, læta tristibus permixta
sunt: aded vt nemo vnquam perfecta in
pace potitus sit. Fallit enim & mentitur
Mundus, sicuti ex me audies. Multa promittit
sed parum præstat. Gaudium eius breue est,
instabile ac mutabile. Hodie multa offert ga
ta & iucunda: cras animum dolore & mi
rore conficit. Hic videlicet ludus est Mun
huius.

*De lamentabile ac sempiterno Inferorum
cruciatu,*

CAPVT XI.

SAP. Vide nunc dilecte mi, totaq; animi
stentione contemplare inexplicabiles
serias, atque adspice vbinam sint om
illi, qui antehac vnquam cum gaudio & vol
ptate in hac vita momentanea corporis sui
lectamentis & commodis captandis sese de
dêre. Quid iam prodest illis multiplex gau
temporaneum, quod simul cum tempore
mentaneo tam repente euauit, ac si nunquam
fuisse? Quam breuis est illa prosperitas, qua
dolor sequitur nullum vnquam finem habi
turus? O homines amentissimi, vbi nunc
quod gratulabundi dicebatis. Adeste filij ma
nanimi, facessat mœror omnis, totos nos sum
mis dedamus gaudijs. Quid iam emolumentum
ad vos redit ex omnibus vnquam perceptis
Iuptatibus? Potestis haud immeritò lamenta
bili plorare voce & dicere, Væ, væ, væ,
quam nos esse editos in hunc Mundum. Eho

Mundi gau
diorum va
nitas.

vt nobis imposuit tempus breuissimum. Eheu
quàm infidiosè nos anteuertit mortis ineuita-
bilis necessitas. Eheu quisquàmne adhuc in
Mundo supereft, cui sic illudicitur, vt nos mi-
serrimi delusi sumus? Aut estne aliquis, qui ex
alieno damno velit cautiôr & prudentiôr fieri?
Certè si quis mortalium omnium cruces vel
mille annis solus haberet perpeti, non esset
tamen alicuius momenti, si ad ea, quæ nos pati-
mur, mala conferatur. O verè beatum nimis ^{verè beatus}
que felicem illum, qui nunquam vlla captanit ^{quis.}
gaudia vel oblectamenta inuito Deo: quique ^{sap. 3.}
eius causa ne vnum quidem vnquam prospe-
rum habuit diem toto vitæ suæ spatio. Nos a-
mentes & stolidi, eiusmodi putabamus à DEO
relictos & obliuioni dados: atque ecce quàm
suauiter eos complexus est in æternitate sua?
quanto eos euexit honore & gloria coram o-
mni cælesti exercitu? Quid iam incommodi re-
dit ad eos ex omni illa perpeffione & contem-
ptu sui, quæ nunc illis in tantam sunt mutatâ
felicitem, in tanta versa sunt gaudia? At verò
quæ nos diligebamus, quàm prorsus redactâ
sunt in nihilum? O dolor, ô calamitas nun-
quam fidem habitura. O quid est dolor finem
nesciens? quid est miseria sempiterna? O fi-
nem, cuius nullus erit finis. O mortem omni
morte acerbiozem: perpetuò mori, nec tamen
vnquam posse emori. Aeternum valete pater
& mater & amici omnes, quorû iam deinceps
nunquam licebit amicitia perfrui: à quibus iâ
æterno nos separari necesse est. O dira separa-
tio, O separatio sempiterna, quantum tor-
ques, quantum crucias? O manuum cõplossio,
D 2 & col-

OIV

45

& collisio, O stridor dentium, ô gemitus, ô
 chrymë, ô ploratus, & vlulatus, & clamor pe
 petuus, qui tamen nunquam sit exaudiendus
 Miserales oculi nostri non nisi summam
 lamitatem & angustiam perpetuè contem
 buntur: aures nihil nisi lamentationes &
 sempiternum audient. Hæ interim extrema
 ineffabiles calamitates & miserie permouea
 & quadam miseratione afficiant vos Mortal
 omnes. Væ, væ montes & colles, cur cessatis
 perire nos? cur moras necitis? cur nos patim
 ni? quare non obruitis nos, & absconditis
 horum miserando & horrendo adspectu?
 quantum inter se distant afflictiones præsentis
 & futuræ vitæ? O præsens tempus, quantum
 hominum excæcas & fascinas pectora? quare
 misere imposuisti nobis, vt hæc in ipso iuue
 tutis flore, in etate integra ac opportuna, qua
 heu inanissimè contriuimus, non prospicere
 mus. Eheu non licebit vnquam præteritos
 uocare dies. O si vel horulam vnã recupera
 re daretur prolixæ illius ætatis tam malè con
 sumptæ. Sed iusto Dei iudicio aded id nobis
 negatum est, vt nulla huius spes apud nos
 quam futura sit. O dolor, ô calamitas, misere
 nos in hac terra obliuionis in omnem æterni
 tatem ab omnibus amicis sine vlla consolati
 ne & spe meliori separatos esse debere. Nihil
 quidem nos aliud cuperemus, quàm si esset
 pis aliquis molaris tantæ amplitudinis, quã
 tæ est totus orbis terrarum, tantæque in rotan
 dum vastitatis & molis, qua circum quaque
 lum attingeret, vt auicula quæuis post centum
 annorum millia aduolans, non nisi quantu

Ose. 10.
 Luc. 23.
 Apoc. 9.

Aeternitatis
 nullum esse
 finem.

Comparatio
 lepida, am
 etis minimè
 iucunda.

est decima pars milij, rostro suo decerperet ex illo lapide, rursumq; post alia centum annorū millia tantundem auferret, ita vt post decies centena annorum millia, integri milij duntaxat quantitatem ex lapide abroderet, liceretq; miseris nobis vel tunc demum ex his æternis emigrare supplicijs, vbi lapis ille tot^o esset hoc pacto per auiculam consumptus. Sed prohdolor nec id saltem vlla consequendi spes est. En hoc est carmen lugubre, lamentationes & Væ, quæ amicos seculi huius post huius vitæ curriculum manent.

MIN. Medullitūs exterritum est cor meum, Iudex æquissime & seuerissime: anima mea viribus destituta deficit præ commiseratione & dolore erga infelices homines illos. Et quis tandem est toto in orbe terrarum tam dissolutus & leuis, qui non his cognitis, reuera horrendis & terribilibus malis, totus contremisceret? Eheu dulcissime IESV, amice vnice, ne me derelinquas: non me deseras vnica cōsolatio mea. Namque vel millies tua causa mortem perpeti malim, etiam quotidie, quam cum his miseris æternum à te disungi, quem vnice diligo, vt interim cæteras illorum calamitates taceam. Enimuerò si vel cogitare tantum velim intolerabilem illam tui ab anima separationem, possim præ horrore deficere. Quæso pater pijsime, age mecum dum in terris sum, vt visum est tibi, me prorsus in hoc consentiente voluntati tuæ, meque tibi permittente ac resignante. tantum nè me patiaris tam misere à te separari.

SA P. Noli extimescere: non poterunt di-

D 3

uelli

Magna damnatorū afflictio futura.

Separatio horribilissima omnium

uelli aut disiungi vnquam, qui in hac vita temerario
poraria piè coniuncti & vniti sunt.

MIN. Vtinam Domine ad eorum notitiam coram
hæc peruenirent, qui omnes dies suos tam stulto frequen-
tè transigunt, vt his commoniti, vitam conseruarent
rigerent suam, antequam & ipsi adhas inexplebiles
cabiles pœnas deuoluantur.

De ineffabilibus calorum gaudijs.

CAPVT XII.

SAP. Attolle iam oculos, & vide patriam
celestis paradisi, ad quam tendere debes, si
terris non nisi hospes es & exul ac peregrinus.
Itaque sicut peregrinus ad patriam properat, ubi eum
chari illius amici expectant, magno cum desiderio & amore
ita tu quoque festinare debes ad illam patriam supernam,
ubi omnes tui videndi sunt cupidissimi, omnes felicitatem
præsentiam tuam medullitus & ex animo suspirant,
avidè optantes te salutare amicissimè, accipere blandissimè,
atque in iucundissimam sodalitatem suam æterno adu-
ertere adiungere. O si comperit haberes, quanto
per te tuam ficiant præsentiam, quanto per te cupiant
vt afflictiones hilariter feras, agasque strenuè & viriliter
in quibuslibet aduersis casibus, quos ipsi superârunt,
iamque summa cum suauitate commemorant annos,
quibus viderunt & perpessi sunt mala innumera, profecto
cruces omnes mitius tolerares. Nam quanto acerbius
hic afflictus fueris, tanto illic maiori cum gloria & dignitate
excipieris. O quam adferre

Peregrinorū
& exulū mo-
re nobis hic
agendum.

Affligi quam
vile.

Honor & glo-
ria beatorum
incompara-
bilis.